

i sit Indledningsforedrag syntes at gaa ud fra, at Ministeren her har overskredet sin juridiske Ret. Det tror jeg ikke, og det forkommer mig ogsaa, at den ærede Forespørgger fravaldt denne Betragtning, som han først havde fremsat. Rent formelt, rent juridisk har den ærede Minister selvfølgelig Ret til at sige Nei, naar han overhovedet skal spørges, og efter Valgmenighedsloven skal han jo spørges, om en Præst, der fungerer i Folkekirken, kan antages som Valgmenighedspræst. Naar vi derimod ikke se paa Sagen fra den formelle, men fra den reelle Side, og naar vi se paa det foreliggende enkelte Tilfælde, er jeg aldeles enig med den ærede Forespørgger i, at Ministeriet og de andre kirkelige Autoriteter have viist en høist mærkværdig Fremgangsmaade baade imod Pastor Brücker og mod den Menighed, der har valgt ham. Man pleier ellers ikke at straffe Folk uden at have forhørt dem, man pleier ikke at gjøre saadanne Skridt som det, her er gjort overfor en Mand som Pastor Brücker, uden først at undersøge, om det, man tillægger ham, virkelig er hans Mening fremdeles, og om man ikke har misforstaaet ham. Den ærede Minister oplæste et Par Udtalelser, udrevne af Pastor Brückers forskjellige Stykker og sendte Ministeriet som en Begrundelse af den Stilling, Bispen og Provsten og Visperne i det Hele have indtaget, og den ærede Minister fandt denne Begrundelse tilstrækkelig. Det forekommer mig, at den ærede Minister eller maasse rettere Ministeriet maatte have undersøgt denne Sag noget nøiere. Hvad angaar den første Udtalelse, som Pastor Brücker skulde have brugt om den hellige Skrift, huffer jeg ikke ganske nøiagtig, — jeg kunde ikke i den Fart høre det — hvorledes Ordene faldt, men bl. A. forekom det mig, at Pastor Brücker forbeholdt sig Ret til at bruge af Skriften, hvad han kunde bruge, og udstøde, hvad han ikke kunde bruge. Men en saadan Ret har ikke blot han, men de allerfleste Præster i den danske Folkekirke faktisk tiltaget sig, og jeg vil bl. A. gjøre opmærksomt paa, at hvis det skal gjøres gjældende, som det synes af Bispernes Raad, for ikke at sige Bisperaadet, at Ingen kan være Præst i den danske Folkekirke, hvis han forbeholder sig Ret til at udstøde Noget af den hellige Skrift, saa vilde f. Ex. Morten

Luther ikke kunne være Præst i den danske Folkekirke; thi vi maa erindre, at han udstødte hele Afsnit af den hellige Skrift. Denne Udtalelse om Skriften kunde ogsaa have trængt til nærmere Undersøgelse, og for man dømte Pastor Brücker til Afskedigelse som Præst — thi det at negte en Mand Ansættelse som Valgmenighedspræst, er, som den høitærede Minister jo ogsaa udviklede i sit Svar til den ærede Forespørgger, det Samme som at erklære, at hvis han var ansat som Præst i Folkekirken, burde han afskediges igjen — inden man gif til et saadant Skridt, forekommer det mig, at man burde have hørt den Vedkommende, stævnet ham for sig og ikke ladet ham aldeles uvidende om, at der var Noget i Veien. Pastor Brücker har gjentagne Gange forhandlet med sin Biskop, han har i den senere Tid offentliggjort sin Forhandling med Biskoppen, og der er under disse Forhandlinger fra Biskoppens Side ikke fremkommet Noget som helst om, at Biskoppen ikke kunde være med til at indstille ham til Anerkjendelse som Valgmenighedspræst. Biskoppen har i en Samtale antydet, at Anerkjendelse maasse vilde blive ham negtet af politiske Grunde, men da Pastor Brücker ikke har spillet nogen som helst fremtrædende politisk Rolle, kunde han forsaavidt være ganske rolig for, at dette Argument ikke vilde blive brugt imod ham, og han maatte efter Alt, hvad der forelaa, gaa ud fra, at de kirkelige Autoriteter ikke fandt, der var Noget i Veien med hans kirkelige Stabe. Men naar det er Tilfældet, forekommer det mig meget hensynsløst, at man gaar til et saa stort Skridt mod denne Mand. En anden Udtalelse, som den høitærede Minister ansøgte om Pastor Brückers Stilling til forskjellige af de kristelige Dogmer, forbausede mig i allerhøieste Grad. Det var et kort Citat, som var løsrevet af en meget lang Udvikling og gav et fuldstændigt falskt Billede af, hvorledes Pastor Brücker stiller sig til disse Forhold. Ogsaa der forekommer det mig paa-faldende, at Ministeriet gaar til et saadant Skridt paa en Paastand af denne Art, begrundet i nogle ganske faa Linier, løsrevne af store vidtløftige Afhandlinger. Den ærede Forespørgger har fremdeles viist, hvor hensynsløst det var mod den Menighed, der havde gjort saa store Offre under Forudtæning af